

Arrest

nr. 309 799 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 10 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie van 9 juli 2024 tot teruggedrijving en van diens beslissing van dezelfde datum tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DARESHOERI, die loco advocaat KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juli 2024 kwam verzoekster aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Kinshasa.

Diezelfde dag wordt haar een beslissing tot intrekking van een visum en een beslissing tot teruggedrijving (bijlage 11) gegeven.

De beslissing tot teruggedrijving luidt als volgt:

“Op 9 juli 2024 om 12.30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal,

werd door ondergetekende , [...]

de heer / mevrouw :

naam [T.K.] voornaam [N.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

+ zoon [N.K. K-N.] – geb° [.../2022] – nationaliteit: Congo

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer [...]

afgegeven te MINAFFET op : 25.10.2023

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa

geldig van 06.07.2024 tot 12.08.2024 voor een duur van 22 dagen

afkomstig uit Kinshasa met [...], op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) : [...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist samen met haar minderjarige zoon en verklaart voor toerisme en familiebezoek België te willen bezoeken om dan na een week naar Frankrijk door te reizen voor ook een familiebezoek. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...), kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België. Betrokkene verklaart dat binnen een week haar echtgenoot haar zal vervoegen in België alwaar ze dan mee zal doorreizen naar Frankrijk. Ze is niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Frankrijk. Verder wordt ze opgewacht door familieleden in de luchthaven. Bij telefonisch contact van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met één van de familieleden

verklaart deze geen weet te hebben van een verblijf van betrokkene in Frankrijk en ook niet op de hoogte te zijn dat de echtgenoot van betrokkene haar komt vervoegen. Verder is betrokkene enkel in het bezit van een hotelreservatie van 09.07.2024 tot 18.07.2024 terwijl haar terugkeer voorzien is dd. 25.07.2024 (datum terugkeerticket). Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene en haar zoon niet voldoen aan de voorwaarden van hun visa en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore. [...]"

De beslissing tot intrekking van het visum luidt als volgt:

"Geachte mevrouw [T.K.N.] + zoon [N.K. K.-N.]

De/het _____, ambassade/consulaat/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____ [namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd [...]

uw visa onderzocht. Nummers [...] en [...], afgegeven: 04.06.2024. [...]

de visa zijn ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en): [...]

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene reist samen met haar minderjarige zoon en verklaart voor toerisme en familiebezoek België te willen bezoeken om dan na een week naar Frankrijk door te reizen voor ook een familiebezoek. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...), kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België. Betrokkene verklaart dat binnen een week haar echtgenoot haar zal vervoegen in België alwaar ze dan mee zal doorreizen naar

Frankrijk. Ze is niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Frankrijk. Verder wordt ze opgewacht door familieleden in de luchthaven. Bij telefonisch contact van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met één van de familieleden verklaart deze geen weet te hebben van een verblijf van betrokkene in Frankrijk en ook niet op de hoogte te zijn dat de echtgenoot van betrokkene haar komt vervoegen. Verder is betrokkene enkel in het bezit van een hotelreservatie van 09.07.2024 tot 18.07.2024 terwijl haar terugkeer voorzien is dd. 25.07.2024 (datum terugkeerticket). Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene en haar zoon niet voldoen aan de voorwaarden van hun visa en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er vooreerst op dat ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering niet-ontvankelijk is tegen de beslissing houdende intrekking van een visum, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]"

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

"§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...]"

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terughoudingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;" (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad

van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeewoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10)

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt aangevochten.

Dit werd aan een tegensprekelijk debat ter terechtzitting onderworpen en ter zitting gedraagt de raadsvrouw zich naar de wijsheid van de Raad, waarmee ze de bovenstaande redenering niet weerlegt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat er wel een samenhang bestaat tussen beide bestreden beslissingen maar dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat de intrekking van het visum geen verwijderingsmaatregel of terughoudingsmaatregel is en de vordering hiertegen onontvankelijk is. Mocht evenwel de Raad overgaan tot een eventuele schorsing van de terughouding, dan blijkt dat verweerder gebonden is door de overwegingen die onlosmakelijk met het dictum van dit arrest verbonden zijn en deze overwegingen in essentie ook een weerslag hebben op de rechtsgeldigheid van het visum.

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum van 9 juli 2024.

Bijgevolg bespreekt de Raad het middel enkel voor zover het is gericht tegen de beslissing tot terughouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten. Verzoekster betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar terughouding. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. Verweerder betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Verzoekster voert een manifeste appreciatiefout aan evenals de schending van de artikelen 14, 21, 32 en 34 van de Visumcode, van artikel 5 van de oude Schengengrenscore 562/2006 van 15 maart 2006, van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit het betoog van verzoekster blijkt tevens dat zij ook de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel.

De Raad wijst erop dat de oude Schengengrenscore 562/2006, waarnaar verzoekster verwijst, werd ingetrokken en vervangen door de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (herna: de Schengengrenscore). Volgens artikel 44 van deze laatste verordening gelden verwijzingen naar de ingetrokken verordening als verwijzingen naar de huidige verordening 2016/399 en worden deze gelezen volgens de concordantietabel in bijlage X bij die verordening. Hieruit blijkt dat verzoekster bijgevolg doelt op een schending van artikel 6 van de Schengengrenscore 2016/399.

Verzoekster licht het middel toe als volgt:

« 4. Les moyens d'annulation sérieux

Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Par "moyen", il y a lieu d'entendre la description suffisamment claire de la règle de droit violée et de la manière dont cette règle de droit est violée par la décision attaquée (CE 17 décembre 2004, n° 138.590; CE 4 mai 2004, n° 130.972; CE 1er octobre 2006, n° 135.615).

Pour qu'un moyen soit sérieux, il suffit qu'à première vue et eu égard aux circonstances de la cause, il puisse être déclaré recevable et fondé et, dès lors, donner lieu à la suspension de l'exécution de la décision attaquée.

Sous toutes réserves généralement quelconques, sous réserve d'explications complémentaires en tous mémoires ultérieurs et sous réserve de la production du dossier administratif complet, le recours en suspension initié par la partie requérante tient des moyens suivants, pouvant par ailleurs justifier l'annulation de la décision entreprise.

La partie requérante prend un moyen unique fondé sur l'erreur manifeste d'appréciation et la violation des articles 14, 21, 32 et 34 du Règlement (CE) n° 810/2009 du Parlement européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas); de l'article 5 du Règlement (CE) n° 562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen); des articles 3 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

En ce que,

Attendu que, lorsqu'elle adopte une décision d'annulation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du code des visas, l'administration, qui bénéficie d'un large pouvoir d'appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision elle-même les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies.

Que la non-production, à la frontière, d'une ou plusieurs des pièces justificatives requises par l'article 14 du code des visas pour l'obtention de ce visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites. Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de la cause.

Considérant que la partie adverse fait référence à l'article 3, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ; [...] »

Les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 - pour justifier le refoulement de la partie requérante et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence.

Il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, la partie requérante souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui, comme elle, ont obtenu un visa d'entrée au territoire Schengen. On devrait lui indiquer quel document de voyage elle devrait disposer avant de la sanctionner de ce chef, ce qui n'a pas été le cas.

Une approche selon laquelle l'intéressée n'est pas en possession d'un document touristique n'est pas un motif pertinent susceptible de justifier la prise d'une telle décision causant un préjudice grave, difficilement réparable.

Dans sa demande de visa, la partie requérante a bien pris soin d'indiquer que l'objet de son voyage était de faire du tourisme et de la visite familiale.

Il sied de lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit:

« Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un État partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ; »

Il convient de rappeler que la partie requérante a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée. Elle a fourni tous les documents qui étayaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code des visas :

- Formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa Schengen.
- Passeport en cours de validité.
- Documents indiquant l'objet du voyage.
- Documents relatifs à l'hébergement.
- Documents indiquant qu'elle dispose de moyens de subsistance personnels suffisants.

Elle a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents. Elle a fourni les documents relatifs à l'hébergement, notamment une réservation d'hôtel dans la ville de Liège. Elle a prouvé les moyens de subsistance suffisants au moment de l'obtention de son visa à Dakar. Elle a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter l'espace Schengen, le centre de ses intérêts tant social, affectif, familial, que professionnel se trouvant dans son pays.

En ce qui concerne le document de voyage, la partie requérante est arrivée en Belgique munie d'un passeport vêtu d'un visa en cours de validité. On ne lui reproche aucune irrégularité ni falsification dudit document.

Pour que le consulat ou l'ambassade d'un État membre délivre un visa en vertu de l'article 24, alinéa 1, du Code des visas, il procède à un examen sérieux des critères de l'article 21, alinéa 4, du Code des visas.

En l'espèce, le poste diplomatique belge à Kinshasa a délivré un visa valable pour un motif touristique. Dans la pratique de cette représentation diplomatique, le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, alinéa 1, précité.

Il convient également d'observer qu'au moment de son arrestation, la partie requérante détenait sa réservation d'hôtel à Bruxelles, un document de son itinéraire touristique, son titre de voyage, de l'argent liquide et sa carte bancaire pour couvrir les frais de son séjour touristique en Belgique, ainsi qu'un billet de retour.

La partie requérante a expliqué à la police de contrôle que toutes les informations concernant son séjour touristique en Belgique se trouvaient dans son plan touristique.

Elle avait prévu de visiter des parcs, des musées, le palais royal et d'autres sites touristiques. Bien entendu, ayant son plan touristique et éventuellement un guide touristique à sa disposition au niveau de sa famille basée à Bruxelles et étant fatiguée par le long voyage effectué avec son enfant, il est manifestement disproportionné que la partie adverse exige à la partie requérante de réciter par coeur toutes ses destinations touristiques en une minute.

La partie requérante a été arrêtée à l'aéroport pour une seule et unique raison le matin du 9 juillet 2024. Au moment de son arrestation, elle avait dans son sac à main son plan touristique et sa réservation toujours valable du 8 juillet 2024 jusqu'au 18 juillet 2024.

La partie adverse a déclaré dans l'acte de refoulement que : « l'intéressée n'est pas en possession des documents touristiques (dépliants, brochures, plan de la ville, circuits réservés, etc.) ne connaît aucun attrait ou site touristique et ne peut fournir aucune explication sur les activités touristiques qu'elle envisage durant son séjour en Belgique (...) par ailleurs, l'intéressée dispose d'une réservation d'hôtel du 9 juillet 2024 au 18 juillet 2024, alors que son retour est prévu le 25 juillet 2024 ».

Il sied de préciser que la partie requérante déclare qu'elle avait son plan touristique dans son sac à main et que l'agent qui l'interrogeait entendait voir la partie requérante réciter par coeur, comme dans un examen oral, l'ensemble des destinations inscrites dans son plan touristique. Ce qui n'est pas normal.

Par ailleurs, la partie requérante a également renseigné à l'agent verbalisant qu'elle avait pris une réservation d'hôtel à Bruxelles du 9 au 18 juillet 2024 et devait se rendre en France avec son mari après l'expiration de leur séjour à cet hôtel. Selon la partie requérante, la dernière semaine de leur séjour en Europe devait se dérouler en France, alors quoi de plus normal que d'envisager, dans un deuxième temps, un autre hébergement en France ?

En outre, la mobilité entre Bruxelles et Paris est très fluide, et elle se fait par plusieurs moyens de transport. Vu sous cet angle, la partie adverse ne peut légitimement reprocher à la partie requérante de ne pas avoir de billet pour la France.

Il est totalement absurde et injuste de prétendre fonder une telle décision à cause de l'absence d'explications orales sur les destinations touristiques, de l'absence de billet pour se rendre en France et de l'absence de la réservation d'hôtel pour la dernière semaine du séjour de la partie requérante en France, sans qu'aucune vérification ou certitude de l'une ou l'autre information ne soit effectuée de manière sérieuse et pertinente au préalable.

Au vu de ce qui précède, le principe de raisonnable et de proportionnalité n'a pas été respecté par la partie adverse.

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé ».

Que l'article 24, quant à lui dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21 ».

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait jamais été délivré.

Que ce refus d'accès est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans les décisions querellées.

Qu'en effet, la partie adverse lui reproche cumulativement trois choses : ne pas disposer des documents de tourisme, l'absence de billet pour la France et le défaut de réservation d'hôtel pour la dernière semaine de ses activités touristiques en France.

Que la partie requérante n'a pas très bien compris toutes les questions qui lui ont été posées par la police aux frontières. La personne qui a interrogé la partie requérante avait une attitude effrayante qui n'a pas permis une meilleure compréhension et une bonne communication.

Qu'elle ne comprend pas pourquoi la partie adverse estime qu'elle n'a pas respecté l'objet de son voyage juste parce qu'elle n'avait pas en tête les destinations touristiques, un billet de train pour aller à Paris et une réservation d'hôtel pour la dernière semaine en France.

Que pareille motivation est erronée et en contradiction avec les éléments du dossier, dès lors que la partie requérante a, malgré la difficulté de communication avec les agents qui l'ont interrogée, présenté des messages électroniques et des documents physiques contenant les éléments prouvant l'objet et le but de son voyage, qui n'ont donc pas changé.

Que la partie requérante a demandé un visa pour un motif touristique, a présenté les documents y relatifs ; on ne peut donc pas lui reprocher de ne pas disposer des documents touristiques, ni de billet pour se rendre en France, encore moins de la réservation pour la dernière semaine.

Au regard de ce qui précède, la partie adverse, n'ayant pas tenu compte des explications de la partie requérante et des documents en sa possession au moment de son arrestation, a violé son devoir de minutie.

Que surabondamment, il convient de rappeler qu'aucune disposition légale n'impose la production des documents exigés par la partie adverse, quand bien même la partie requérante avait tous les documents nécessaires.

Que tant l'objet que le but du séjour ressortent manifestement des informations fournies par la partie requérante lors de son audition à l'aéroport.

Que la difficulté de communication entre la partie requérante et les agents qui l'ont interrogée à l'aéroport est la cause de cette incompréhension et de ces décisions stéréotypées.

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code des visas en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce.

Que la justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste.

Que l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et ces décisions souffrent d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait à la partie requérante d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour.

Qu'elle a obtenu le visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse.

Que de plus, le poste diplomatique belge à Kinshasa avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa.

Qu'en effet, les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition.

Que manifestement, l'Office des étrangers rajoute à la loi en créant des conditions nouvelles.

Qu'ainsi, comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la partie requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce fait avoir accès au territoire.

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que la partie requérante a justifié l'objet et les conditions de son séjour, et qu'elle n'est pas signalée aux fins de non-admission ; d'autres conditions supplémentaires devraient être précisées à la partie requérante avant qu'elle ne voyage.

Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe de bonne administration et par ricochet un excès de pouvoir.

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef.

Attendu qu'au regard de ce qui précède, il convient de dire que les faits tels que soutenus par la partie requérante sont avérés, d'autant plus que le poste diplomatique belge à Kinshasa s'est basé sur ces éléments pour pouvoir octroyer le visa.

Que la partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par la partie requérante dans son pays d'origine pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies.

Qu'il y a une présomption de régularité dans le chef de la partie requérante, d'autant plus que le visa lui a été accordé.

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Que l'administration doit avoir la connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci, même en violation de la loi.

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par la partie requérante relèvent manifestement de la mauvaise foi ; aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait.

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par la partie requérante en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation.

Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir.

Qu'il résulte de ce qui précède que les décisions querellées reposent sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale.

Qu'en tout état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

Verzoekster stipt aan dat een motivering helder, volledig, precies en adequaat moet zijn teneinde toe te laten aan de betrokkene na te gaan of de beslissing werd voorafgegaan door een zorgvuldig onderzoek van de omstandigheden eigen aan de zaak. Verder in het verzoekschrift stelt zij niet te begrijpen waarom haar de toegang tot het grondgebied werd geweigerd en zij ziet de bestreden beslissing dan ook als machtsmisbruik.

Verweerder verwijst naar artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster citeert die bepaling en meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn, lapidair, niet gepersonaliseerd en relevantie missen. Volgens verzoekster gaat het om een standaardmotivering die op iedereen toepasbaar is die een visum heeft verkregen. Men had op voorhand aan verzoekster moeten kenbaar maken over welke stukken zij zou moeten beschikken, hetgeen niet is gebeurd voor zij haar reis aanvatte.

Een aanpak waarbij wordt vastgesteld dat de betrokkene niet in het bezit is van een toeristisch document is geen motief dat een dergelijke verregaande beslissing kan rechtvaardigen. Bij haar visumaanvraag had verzoekster duidelijk het doel van haar reis aangegeven, namelijk een toeristische reis maken en familie bezoeken.

Verder citeert verzoekster artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Opnieuw stelt verzoekster dat zij had voldaan aan haar verplichting om alle documenten voor te leggen met het oog op het verkrijgen van een visum, zoals vereist door artikel 14 van de Visumcode, in het formulier had zij ook het doel van de reis opgegeven. Daarbij heeft zij documenten met betrekking tot de verblijfplaats voorgelegd, zijnde een hotelreservatie in Luik. Verder heeft zij ook elementen voorgelegd die toestaan vast te stellen dat zij voldoende bestaansmiddelen heeft en dat zij de wil heeft terug te keren naar haar herkomstland, waar zich het centrum bevindt van haar affectieve, familiale en professionele belangen. Vooraleer de ambassade van een lidstaat een visum aflevert op grond van artikel 24 van de Visumcode, is de ambassade reeds overgegaan tot een ernstig onderzoek van de criteria zoals voorzien in artikel 21 van de Visumcode, zodat een visum niet aan om het even wie wordt verstrekt. Omdat zij reeds alle vereiste elementen had voorgelegd conform artikel 14 van de Visumcode en een visum had bekomen, moest haar bijgevolg de toegang tot het grondgebied worden

verstrekt. Er is immers een vermoeden van regelmatigheid in hoofde van verzoekster, nu haar het visum was verstrekt.

Op het ogenblik van haar aanhouding op 9 juli 2024, beschikte verzoekster over een geldige reservatie in een hotel, een document met betrekking tot haar toeristische reisweg, haar reistitel, cashgeld en haar bankkaart om alle kosten te dekken tijdens haar verblijf in België en een terugkeerticket. Verzoekster stelt aan de politie uitgelegd te hebben dat alle informatie betreffende haar toeristisch verblijf zich op haar toeristisch plan bevond.

Zij legde tevergeefs aan de politie uit dat zij van zin was parken, musea, het koninklijk paleis en andere toeristische trekpleisters te bezoeken. Nu verzoekster een toeristisch plan bij zich had en eventueel een toeristische gids bij haar familie in Brussel ter beschikking was en zij vermoeid was van de lange reis met haar kind, was het manifest disproportioneel dat verweerder vereiste dat zij uit het hoofd alle toeristische bestemming in een minuut kon opnoemen.

Verzoekster herhaalt dat zij wel een toeristisch plan in haar handtas had maar dat de agent van haar verwachtte dat zij uit het hoofd, zoals bij een mondeling examen, het geheel van bestemmingen kon opsommen die zich op het plan bevonden, hetgeen abnormaal is. Verder kon ze ook aantonen dat ze een hotelreservatie had van 9 tot 18 juli 2024 en vervolgens moest ze met haar man naar Frankrijk gaan na het verstrijken van haar verblijf op hotel. Volgens verzoekster moest de laatste week van hun verblijf in Europa zich afspelen in Frankrijk. Bijkomend is de mobiliteit tussen Brussel en Parijs zeer vlot en zijn er verschillende transportmiddelen. Vanuit dat oogpunt bekeken, mocht verweerder van verzoekster niet verwachten reeds een ticket voor Frankrijk op zak te hebben. Volgens verzoekster is het totaal absurd een dergelijke beslissing te nemen gebaseerd op de afwezigheid van mondelinge verklaringen over toeristische trekpleisters, de afwezigheid van een ticket voor Frankrijk, de afwezigheid van een hotelreservatie voor de laatste week in Frankrijk, zonder enige verificatie of zekerheid over de ene of andere informatie. Bijgevolg acht zij de beslissing kennelijk onredelijk en disproportioneel.

Bovendien vereist geen enkele wettelijke bepaling het voorleggen van documenten zoals vereist door verweerder. Artikel 32 §1 a) ii) van de Visumcode vereist enkel een verantwoording van het verblijf, zodus heeft verweerder een verkeerde interpretatie gegeven aan die bepaling. Bij aankomst andere bijkomende voorwaarden opleggen, houdt een schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en is machtsmisbruik.

Vervolgens citeert verzoekster de artikelen 21, 1 en 24,1 van de Visumcode en stelt zij dat indien zij niet aan de voorwaarden had voldaan, haar nooit een visum zou afgegeven zijn. Verder stelt verzoekster dat verweerder haar eigenlijk drie zaken verwijt: het niet beschikken over toeristische documenten, de afwezigheid van een transportticket voor Frankrijk, en de afwezigheid van een hotelreservatie voor de laatste week in Frankrijk. Verzoekster zegt dat zij niet alle vragen van de politie goed heeft begrepen, nu de politiebeampte een angstaanjagende attitude had, die geen goede communicatie met verzoekster toeliet. Zij stelt niet te begrijpen waarom verweerder haar reisdoel niet heeft gerespecteerd, enkel en alleen omwille van de drie voormelde redenen. Dit strijdt met de elementen van het dossier nu zij, ondanks de moeilijke communicatie, berichten en fysieke documenten heeft getoond aangaande het doel van haar reis. Nu verweerder geen rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekster en de documenten in haar bezit op het ogenblik van de aanhouding, werd het zorgvuldigheidsbeginsel ook geschonden. Volgens verzoekster heeft verweerder eerst de beslissing genomen om achteraf de motieven te bedenken die de beslissing kunnen rechtvaardigen, hetgeen getuigt van kwade wil. Door niet aan te nemen dat het doel van de reis afdoende was aangetoond, heeft verweerder de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden en ook een manifeste beoordelingsfout gemaakt, aldus verzoekster.

Beoordeling

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

Deze bepaling laat verweerder toe om, ook wanneer een vreemdeling in het bezit is van een visum, een aantal verificaties door te voeren. Het gegeven dat verzoekster in het bezit was van een visum type C, vrijwaart haar dus niet van een eventuele inreiscontrole waarbij zij desgevallend documenten dient voor te leggen en uitleg moet kunnen geven over het doel van haar voorgenomen verblijf en de

verblijfsomstandigheden. Anders dan verzoekster dus stelt, neemt de Raad niet aan dat omdat verzoekster volgens haar reeds alle vereiste elementen had voorgelegd conform artikel 14 van de Visumcode en een visum had bekomen, haar bijgevolg de toegang tot het grondgebied moest worden verstrekt.

De Raad herinnert verder aan artikel 6 van de Schengengrenscodex dat luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

[...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

[...]”.

Hieruit blijkt dat bijlage 1 bij de Schengengrenscodex een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken bevat die de grenswachter van de derdelander kan verlangen.

Zo wordt voor toeristische of privéreizen verwezen naar:

“i) documenten ter staving van logies:

- in geval van verblijf bij een gastheer: uitnodiging door deze gastheer;

- bewijsstukken van logiesverstreckende bedrijven, of enig ander geschikt document waaruit het voorgenomen onderdak blijkt;

ii) documenten ter staving van de reisroute:

- bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;

iii) documenten ter staving van de terugkeer:

- een retour- of rondreisticket;”

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscodex zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook beschikken over voldoende middelen van bestaan én het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscodex blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

[...]

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;
[...].”

Gelet op artikel 3 van de Vreemdelingenwet en de hiervoor weergegeven bepalingen van de Schengengrenscore, toont verzoekster niet aan dat verweerder een voorwaarde heeft toegevoegd aan het wettelijke kader door bij een inreiscontrole haar werkelijke reisdoel na te gaan, niettegenstaande zij in het bezit was van een visum. Waar verzoekster er dus op wijst dat zij had voldaan aan alle voorwaarden tot afgifte van een visum, en zij daarbij verwijst naar de verschillende bepalingen van de Visumcode met betrekking tot de bewijsstukken die moeten worden neergelegd (artikel 14), de controle van de voorwaarden voor binnenkomst en risicobeoordeling (artikel 21) en de criteria tot weigering van een visum (artikel 32), kan zij zich daar niet dienstig op beroepen om de thans bestreden beslissing als onwettig te laten doorgaan.

Verweerder heeft bij de beoordeling van de vraag of het doel van het voorgenomen verblijf afdoende is aangetoond een ruime discretionaire bevoegdheid, en de Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Verweerder heeft vastgesteld in de bestreden beslissing dat verzoekster samen met haar minderjarige zoon reist en verklaarde voor toerisme en familiebezoek naar België te komen om dan na een week naar Frankrijk door te reizen voor familiebezoek. Verzoekster was niet in het bezit van toeristische documentatie en kende geen toeristische trekpleisters. Verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot haar zal vervoegen in België om vervolgens door te reizen naar Frankrijk. Ze was echter niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Frankrijk. Verder werd ze opgewacht door familieleden in de luchthaven. Bij telefonisch contact van de federale politie met een van de familieleden stelde die persoon geen weet te hebben van een verblijf van verzoekster in Frankrijk en ook niet op de hoogte te zijn dat haar echtgenoot haar zou komen vervoegen. Verzoekster was enkel in het bezit van een hotelreservatie van 9 tot 18 juli 2024, terwijl de terugkeer pas voorzien is op 25 juli 2024, datum van het terugkeerticket.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat de motieven wel duidelijk gepersonaliseerd zijn en zeker niet op om het even welke persoon van toepassing zijn. De Raad begrijpt dan ook niet waarom verzoekster stelt dat deze heldere motieven haar niet toelaten te begrijpen waarom haar de toegang tot het grondgebied werd geweigerd.

Verzoekster betwist dat ze niet in het bezit was van een toeristisch plan (het bevond zich in de handtas), en voert aan dat de grenspolitie haar aan een mondeling examen over de toeristische trekpleisters heeft onderworpen. Verder stelt verzoekster dat de politie de motieven, zoals de afwezigheid van een ticket om zich naar Frankrijk te begeven en de afwezigheid van de hotelreservatie voor de laatste week in Frankrijk niet op ernstige wijze heeft geverifieerd en dat uit haar visum, haar hotelboeking en het feit dat zij aan de politie heeft uitgelegd dat zij alle nodige informatie had en van zin was om parken, musea, het koninklijk paleis en andere toeristische trekpleisters te bezoeken onmiskenbaar blijkt dat zij naar België is gekomen om toeristische en familiale redenen. Verder wijst zij op communicatieproblemen tussen de grenswachters en haarzelf die ten onrechte tot de bestreden beslissing hebben geleid.

Uit het ‘Grensverslag : onduidelijk reismotief’ dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing hierin steun vinden. Verzoekster had verklaard naar België te zijn afgereisd voor toerisme, maar er werd, anders dan zij aanvoert, geen melding gemaakt dat zij zinnens was om parken, musea, het koninklijk paleis en andere toeristische trekpleisters te bezoeken. Verzoekster kon enkel meedelen “dat ze chocolade wil eten” en “het monument van België wil bezoeken”. Verzoekster deelde mee dat ze met een van haar drie kinderen reist en dat haar man haar zou vervoegen. De politie stelde vast dat er geen bewijs voorlag van logies tussen 18 en 25 juli 2024. Verzoekster verklaarde dat het haar bedoeling was, eens haar man hen zou vervoegen, om in Frankrijk familie te bezoeken. Er was nog geen vervoersbewijs om zich naar Frankrijk te begeven, noch een uitnodiging van de familie daar woonachtig. Vervolgens nam de federale politie contact op met het familielid B.K., die verzoekster zou ophalen, die evenwel stelde dat hij maar twee mensen verwachtte en hij niet wist dat zijn oom binnen een week ook naar België zou afreizen. Hij dacht dat zijn tante maar twee kinderen heeft in plaats van drie. Volgens deze

persoon was er enkel sprake van een bezoek aan België en is er geen intentie om naar een ander land af te reizen. Omwille van die elementen achtte de federale politie het reismotief dubieus.

Verzoekster betoogt dan nu wel dat zij omwille van communicatieproblemen niet of verkeerd begrepen werd, maar deze problemen, of het feit dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen, blijken nergens uit. Evenmin blijkt uit het grensverlag dat verzoekster wél enige toelichting zou hebben kunnen geven omtrent de plaatsen die zij zou gaan bezoeken, noch blijkt dat de politie een onredelijke kennisvereiste heeft verwacht van toeristische trekpleisters. Nergens blijkt dat verzoekster zou gewezen hebben op een fysiek toeristisch plan in haar handtas. Verzoeksters loutere beweringen volstaan niet om daar anders over te doen denken: van het verslag opgesteld door de grenspolitie moet op het eerste gezicht worden aangenomen dat de inhoud overeenstemt met de feiten, tot het bewijs van het tegendeel is geleverd. Bovendien kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij stelt dat de grenspolitie niets van de motieven heeft geverifieerd. Verzoekster zelf gaat niet in op de motieven in de bestreden beslissing waarin verweerder heeft aangehaald dat hij een familielid heeft gecontacteerd maar dat dit familielid bepaalde relevante verklaringen van verzoekster niet heeft kunnen bevestigen, zoals het plan om naar Frankrijk door te reizen of de bedoeling dat de echtgenoot van verzoekster haar ook nog ging komen vervoegen. Uit het grensverlag blijkt ten overvloede des te meer dat dit familielid ook bepaalde verklaringen van verzoekster heeft tegengesproken, zoals onder meer het aantal kinderen dat zij heeft.

De Raad kan het verder ook niet kennelijk onredelijk achten dat van verzoekster wordt verwacht dat zij bij aankomst in Brussel meer informatie zou kunnen geven omtrent haar concrete plannen dan hetgeen thans werd vastgesteld, met name dat ze chocolade wil eten en "het" monument van België wil bezoeken, ook al heeft de Raad er begrip voor dat verzoekster vermoeid kan geweest zijn na de reis met een minderjarig kind. Verzoekster stelt de zaken niet volledig voor in haar betoog. Zo heeft verweerder de teruggrijving niet enkel gemotiveerd op de drie elementen die zij aanhaalt, maar vooral omdat haar verklaringen niet strookten met de verificaties die de grenspolitie bij het familielid dat haar zou ophalen, heeft gedaan.

In het licht van de vaststellingen die door verweerder werden gedaan toont verzoekster prima facie niet aan dat deze op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat het doel van het voorgenomen verblijf niet werd gestaafd. Evenmin lijkt aannemelijk te zijn gemaakt dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd, noch is er sprake van machtsmisbruik. Het enig middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld.

Een schending van artikel 6 van de Schengengrenscore, van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel blijkt prima facie niet.

Het enig middel is niet ernstig.

Derhalve is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. MAES